

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.183/2022/9. szám

A Debreceni Ítéltábla a NÉV pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt Felperes (Név) felperesnek – a dr. Kovács Zoltán ügyvéd (cím) által képviselt Alperes (cím) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében – amely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a dr. Papp Dezső ügyvéd (cím) által képviselt Beavatkozó Zrt. (cím) beavatkozott – a Miskolci Törvényszék 10.P.20.758/2021/22. számú ítélete ellen a felperes által 24. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150 000 (százötvenezer) forint, az alperesi beavatkozónak 100 000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy 2 500 000 (kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Megállapítja, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült munkadíját az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A fogorvos alperest a felperes 2013. április 22. napján kereste fel rendelőjében fogászati beavatkozás céljából. Az alperes a felperest 2013. július 17. napjáig összetett fogászati kezeléssel látta el. Ugyan a peres felek között 2013. július 17. napján még egyeztetés történt a következő kezelés időpontjának meghatározása érdekében, ám a továbbiakban a felperes nem jelentkezett az alperesnél, ellátására az alperes részéről már nem került sor. Ezután a felperes más egyéb orvosoknál számos fogászati kezelésen, illetve vizsgálaton esett át.

[2] A felperes módosított keresetében kérte a bíróságot, hogy kötelezze az alperest 1 080 745 forint és 66398,4 euró vagyoni kártérítés, valamint 15 000 000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére, továbbá arra, hogy az alperes 2019. február 1. napjától fizessen meg a részére havi 717,2 euró járadékot minden hónap 15. napjáig.

[3] Állította, hogy 2013 áprilisában azért kereste fel az alperest, mert megelőzőleg olyan fogászati kezelésben részesült, ahol a régi hidakat eltávolították, és az alperesnek ezeket kellett volna pótolnia. Állítása szerint abban állapodtak meg, hogy összesen 18 tagból álló több híd fog elkészülni, melynek kapcsán közölte az alperessel, hogy különböző vegyszerekre allergiás, mert korábban fényképezésként dolgozott és így nagyon sok vegyszerrel érintkezett. Azért hívta fel erre a fogorvos figyelmét, mert tisztában volt azzal, hogy a porcelánból elkészítendő tagok nagyon sok vegyszert tartalmaznak. Állította, hogy a jobb felső 6-os foga gyulladt volt és állkapocsízületi problémái is jelentkeztek. Első ízben négy híd cseréjét kezdte meg az alperes és a becsatolt fogászati kezelőlap szerint rendszeresen meg is jelent ennek érdekében nála kezeléseken. Hivatkozott arra, hogy bár a felső fogakat kellett volna az alperesnek megcsinálnia, de mégis az alsó fogsorhoz kezdett hozzá, mely munkának eredményeként a felrakott felső fogsorok el is törtek. Állította, hogy ezután nem magát a hidat ragasztotta vissza az alperes, hanem csak a fogakat, amely irritációt és fájdalmat okozott neki. Ezeket a tagokat hordani nem tudta, és bár az alperes elkészítette azt, amiben megállapodtak,

de azt nem megfelelően tette, mert az alsó és a felső fogsor nem zárt. A felrakott fogak közül 2013 októberében a felső fogak leestek, ami miatt más orvost keresett fel. Állította, hogy az alperes által elkészített valamennyi híd vagy magától leesett vagy utólag le kellett szedni. Az alperes által készített fogak már nincsenek a szájában, de az anyag, amelyből azokat készítette, lerakódott a szájában lévő porcokra, emiatt rendszeresen kap 2014-től kezdődően allergiás reakciókat. Az alperes által nyújtott fogászati kezelés után gyulladásos folyamatok jelentkeztek nála testszerte, ami miatt nagyon magas hatóanyagtartalmú antibiotikus kezelésben kell részesülnie. Az állandó stressz, valamint a gyulladásos állapotok és az ezekkel együtt járó fájdalom miatt cukorbeteg és epilepsziás is lett. Egy nap leforgása alatt négy alkalommal kapott agyi infarktust, ami hivatkozása szerint mind az alperes fogászati kezelésével volt okozati összefüggésben.

[4] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, hivatkozva arra, hogy részéről szakmai szabályszegés a felperes fogászati kezelése során nem történt, a felperes által állított egészségkárosodás nem állhat okozati összefüggésben az általa nyújtott kezelésekkel. A felperessel abban állapodtak meg, hogy fém kerámiából fogja a pótlást elkészíteni. Nem vitatta, hogy a felperes közölte vele, hogy bizonyos vegyszerekre allergiás, azonban nem tett olyan nyilatkozatot, hogy porcelán vagy fém allergiája lenne. Ez már csak azért sem lett volna lehetséges, hiszen a kezelések alkalmával az alperes megállapította, hogy a felperesnek már voltak feltéve fémhidak, amelyek neki éveken keresztül problémát nem okoztak. Ezt követően az alsó fogak cseréjéhez kezdett, és tekintettel arra, hogy a fogtechnikus jelenlétében végrehajtott próba alkalmával a felperes fájdalomra panaszkodott, a hátsó fogak megvizsgálását követően gyökérkezelés vált szükségessé. A helyes állkapocsüzleti harapás beállítása érdekében a felperest más orvoshoz küldte. A végleges hidak ugyan elkészültek, de csak ideiglenes anyagokkal kerültek elhelyezésre. Úgy állapodtak meg, hogy 2013 júliusában szabadságolást követően felkeresi ismételten a felperes, mert három-négy hét elteltével ezek a végleges hidak nem használhatóak, ha ideiglenes anyaggal helyezik el, azonban erre már nem került sor, a felperes a rendelésen nem jelent meg.

[5] Az alperesi beavatkozó az alperes nyilatkozataihoz csatlakozva a kereset elutasítását kérte, hivatkozott továbbá arra is, hogy a 2013-ban elvégzett fogászati kezelése miatt érvényesített követelés már elévült.

[6] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 500 000 forint, míg az alperesi beavatkozóknak 300 000 forint perköltséget. Megállapította, hogy 1 500 000 forint elsőfokú eljárási illeték és 277 924 forint további költség az állam terhén marad. Rendelkezett a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának állam általi viseléséről.

[7] Az elsőfokú bíróság az alperesi beavatkozó elévüléssel kapcsolatos ellenkérelme folytán mindenekelőtt a követelés érvényesíthetőségének időbeli akadályával foglalkozott, és ezzel összefüggésben arra a jogi következtetésre jutott, hogy a felperes követelése nem évült el, ezért a perbeli jogvitát érdemben bírálta el.

[8] Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 77. §-a (3) bekezdésének, 136. §-a (1) bekezdésének, 244. §-ának, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 318. §-a (1) bekezdésének, 339. §-a (1) bekezdésének, 355. §-a (1) és (4) bekezdéseinek, továbbá 474. §-a (1) és (2) bekezdéseinek felhívásával kiemelte, hogy a perben a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az alperes kezelése során vagy azzal összefüggésben testi, egészségügyi hátrányos változás állt be nála. A kezelés során vagy azzal összefüggésben álló hátrányos változás bekövetkezte esetén pedig az alperest terhelte annak a bizonyítása, hogy a kezelés, illetve beavatkozás során az általában elvárható gondossággal, az írott és íratlan szakmai követelményeknek, valamint a szakmai

szabályoknak megfelelően járt el, vagy hogy a kár ennek ellenére következett be vagy ettől függetlenül is bekövetkezett volna.

[9] A perben szerzett, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 316. §-a értelmében aggálytalannak talált igazságügyi orvosszakértői vélemény – amely megállapításai a felperes panasza folytán a népegészségügyi intézeti hatósági eljárásban szerzett szakvélemény következtetéseivel egyeztek – alapján arra a megállapításra jutott, hogy a felperes nem tudta bizonyítani az állított egészségkárosodásai és az alperes kezelése közötti okozati összefüggést; az alperes által elvégzett munka a szakma szabályai szerint történt, szakmai szabályszegés, mulasztás az alperes terhére nem volt megállapítható. A szakvéleményre tett felperesi észrevétellel összefüggésben az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a felperes pártfogó ügyvédje a felperes kérésének megfelelően változtatás nélkül megküldte a bíróságnak a felperes észrevételeit. Ezt a Pp. 74. § (1) bekezdése alapján azonban – a BH2017. 191 és a BDT2017. 3640 szám alatt közzétett eseti döntések felhívásával – hatálytalan nyilatkozatnak kellett tekinteni, amelyről a felperest tájékoztatta is.

[10] Az elsőfokú bíróság a szakvélemény értékelése körében rámutatott arra, hogy az annak alapjául szolgáló, az alperes által vezetett egészségügyi dokumentáció alkalmas volt a releváns események pontos rekonstruálására, az alperes által nyújtott fogászati ellátás lényeges elemei kétséget kizáró bírói bizonyossággal megállapíthatók voltak, a felperes pedig nem tudott olyan bizonyítékot szolgáltatni az eljárás során, amellyel az említett tények, illetve adatok dokumentációjára szolgáló okiratok valóságtartalmát illetően kétely merülhetett volna fel. Az ekként aggálytalan szakvélemény alapján a fogmű elkészítésével és beépítésével kapcsolatban szakmai szabályszegés nem volt igazolható. Kiemelte a szakvélemény azon megállapítását, hogy a gnatológiai korrekciót követően nagy valószínűséggel az elkészült fogmű alkalmas volt a rendeltetésszerű használatra, ám mivel annak a rögzítése csak ideiglenesen történt, illetve a felperes több korrekciót is kért, így már az indokolt gnatológusi bemérést követően beállított harapást nem lehetett volna vizsgálni, hiszen az már a szakvélemény elkészítésének időszakára valószínűsíthetően módosult. A felperes saját magatartásával közrehatott abban, hogy az alperes által készített fogmű pontos mibenlétét nem lehetett megállapítani, hiszen a perben nem vitásan a kérdéses foghidak csak ideiglenesen kerültek rögzítésre – éppen a felperes kérésére –, a véglegesre pedig már azért nem került sor, mert az ennek céljából kitűzött időpontban a felperes az alperesnél nem jelent meg, és ennek észszerű indokát sem adta. Az, hogy a felperes szubjektív megítélése szerint az alperes nem kellő gondossággal, illetve szakmaisággal járt el a fogászati kezelés során, azonban nem szolgálhat kellő alappal arra, hogy elzárkózzon az alperessel kötött szerződés folytán őt terhelő együttműködési kötelezettség teljesítésétől. Az ebből következő bizonytalanságot az elsőfokú bíróság a felperes terhére értékelte.

[11] Felhívta, hogy a felperes az alperestől kapott fogászati kezelésen túlmenően még további számos más fogászati és egyéb orvosi ellátásban is részesült. Ez azért volt a per eldöntése szempontjából lényeges, mert annak során így már nem lehetett teljes bizonyossággal megállapítani, hogy milyen állapotban voltak, illetve lehettek a felperes fogai az alperesi kezelés végeztével, illetve azt sem, hogy az alperes által készített ideiglenesen rögzített fogmű megfelelt-e, ha nem, milyen oknál fogva a rendeltetésének.

[12] Mindezen túl a szakvélemény az okozati összefüggést a fogmű megfelelőségétől függetlenül is kizárta. A fogászatban használatos anyagok által kiváltott allergiás reakciók között úgynevezett kerámia allergia nem szerepel. A felperes által állított betegségek pedig, mint az agyi infarktus, az agyvérzés, az epilepszia, a magas vérnyomás, illetve a cukorbetegség hátterében nem volt igazolható fogászati kezelés; ezek sorszerű

megbetegedések, melyek jórészt természetes kórokúak, maradandó egészségkárosodás nem véleményezhető az alperes által nyújtott fogászati kezeléssel összefüggésben.

[13] Az elsőfokú bíróság összességében nem tudott olyan tényállást megállapítani, mely szerint a felperes bármely állított egészségkárosodása az alperes által nyújtott – egyébként a szakmai szabályoknak megfelelő – kezeléssel okozati összefüggésben állna. Ezen okozati összefüggés bizonyítása a felperest terhelte, amely kötelezettségének nem tudott eleget tenni, ezért a felelősség hiányában a keresetet elutasította. A pervesztes felperest kötelezte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (6) bekezdése szerint megállapított ügyvédi munkadíj az alperes és az alperesi beavatkozó részére megfizetésére, a felperes személyes költségmentessége folytán rendelkezett az illeték és az állam által előlegezett költség állam terhén maradásáról, valamint megállapította a pártfogó ügyvéd munkadíjának állam általi viselését.

[14] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatását és az alperes a keresetének megfelelő marasztalását. Másodlagosan kérte az alperes részére fizetendő perköltség összegének 150 000 forintra, az alperesi beavatkozó részére fizetendő perköltség összegének 50 000 forintra leszállítását, egyben kérte az elsőfokú ítéletben meghatározott teljesítési határidő megváltoztatását akként, hogy a perköltséget 18 havi részletekben fizesse meg.

[15] A fellebbezésében a felperes arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a törvény ellenére nem vette figyelembe a szakvéleményre tett észrevételeit, annak hatálytalansága miatt. E körben előadta, hogy a jogi képviselője úgy nyújtotta be a beadványt, mintha a sajátja lett volna, így az abban foglaltakat az elsőfokú bíróságnak értékelnie kellett volna. Álláspontja szerint megalapozatlan ítéletet hozott az elsőfokú bíróság.

[16] A felperes pártfogó ügyvédje saját fellebbezésként csatolta a felperes személyesen írt fellebbezését, melyben az ítélet egyes pontjait a felperes akként kifogásolta, hogy az ott írt pontokban a bíróság nem a valóságot rögzítette.

[17] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségében marasztalását kérte. A beavatkozó az alperes ellenkérelméhez csatlakozott, másodfokú perköltséget számított fel.

[18] A fellebbezést az ítéltábla nem találta megalapozottnak.

[19] Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben teljeskörűen feltárta, és azt a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelése alapján, helytállóan állapította meg, a jogszabályi rendelkezéseket megfelelően hívta fel és a jogvita elbírálásához helytállóan alkalmazta, az ebből levezetett érdemi döntése is helyes, amelynek jogi érveit az ítéltábla minden részében osztotta.

[20] Csupán a fellebbezésekben előadottakra tekintettel mutat rá az ítéltábla az alábbiakra:

[21] Az 1959. évi Ptk. 339. §-ának (1) bekezdéséből és az Eütv. 77. §-ának (3) bekezdéséből következően helyesen határozta meg a felek bizonyítási érdekét az elsőfokú bíróság akként, hogy a felperesnek kellett bizonyítania az állított egészségkárosodása és az alperes által nyújtott egészségügyi szolgáltatás közötti okozati összefüggést, amelyhez a felperesnek bár nem kellett bizonyítania a kárt kiváltó konkrét mulasztást, tevékenységet, azt viszont bizonyítania kellett, hogy az állított hátrány az egészségügyi ellátása során – amely térbeli vagy időbeli egybeesést jelent – következett be, és az okozati összefüggés bizonyítottsága esetén kellett az alperesnek azt bizonyítania, hogy a felperes ellátása során az elvárható gondossággal, a szakmai szabályoknak megfelelően járt el. Mivel pedig az alperes vitatta, hogy a felperes által hivatkozott egészségkárosodások összefüggésben állhattak az általa nyújtott ellátással és állította a szakmai szabályok szerinti eljárását, ezek megítélése szakkérdés volt, ebben a körben helyesen rendelt el a Pp. 300. §-ának (1) bekezdése

értelmében az elsőfokú bíróság szakértői bizonyítást. Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy az elkészült szakvélemény az orvosi iratok alapján aggálytalan, hiánytalan, a bizonyított tényekkel nem állt ellentétben, a szakértő részletes és szakmailag kifogástalan előadásokat tett, a Pp. 313. §-ának (2) bekezdése és 315. §-ának (1) bekezdése alapján a szakvélemény kiegészítésének vagy új szakértő kirendelésének a törvényes feltételei nem álltak fenn, a szakértő megállapításai az ítélezés alapjául szolgálhattak. Mivel pedig a szakértő kellő magyarázatát adta annak, hogy az alperes által végzett ellátás mindenben megfelelt a szakmai szabályoknak és az elvárható gondosságnak, a felperes számos fogorvosi kezeléséből és az alperessel történt megállapodás ellenére a kezelés általa indokolatlan abbahagyásából következően a fogmű minőségére megállapításokat tenni nem lehetett, amelyet az elsőfokú bíróság az együtműködési kötelezettség megszegése folytán helyesen értékelt a felperes terhére, továbbá arra is aggálymentesen alakította ki szakmai álláspontját, hogy a hivatkozott betegségek olyan sorszerű, természetes rizikófaktoron alapuló betegségek, amelyeknek az alperes által nyújtott fogászati kezeléssel összefüggése nem igazolható, ezért helytálló volt az elsőfokú ítélet azon következtetése, hogy a kártérítési felelősség feltételei nem valósultak meg, ezért a jogalap hiányában a keresetet elutasító döntése is érdemben helyes volt.

[22] Az ítélet érdemi döntését vitató fellebbezési hivatkozásokból a felülbírálati jogkör a Pp. 370. §-ának (1) bekezdéséből következő korlátai folytán az ítéltáblának azt kellett elbírálnia, hogy az elsőfokú bíróság megsértette-e az eljárási szabályokat azzal, amikor a felperesnek a szakvéleményre tett észrevételét hatálytalanak találta. Osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját abban is, hogy a szakértői véleményre személyesen tett felperesi észrevételek a Pp. 74. §-a (1) bekezdésének helyes értelmezésével miért voltak hatálytalanok. A jogi képviseletnek nem felel meg a képviselt fél nyilatkozataihoz való formális csatlakozás, hanem a jogi képviselő nyilatkozatát akként kell előterjeszteni, hogy az elejétől a végéig a jogi képviselőtől származik, ez a követelmény felel meg a professzionális pervitel elvárásának. A jogi képviselet intézményével ellentétes az az értelmezés, ha a fél által a bíróság elé tárt tényelődadásokat a képviselő nem szerkeszti, nem fogalmazza át, mivel az gyakorlatilag azt eredményezi, hogy a bíróságnak a fél előadásait kell megítélnie, amely értelmezhetetlenné teszi a jogi képviselő jelenlétét. A kötelezően eljáró jogi képviselő beadványa önmagában kell mind alakilag, mind tartalmilag kielégítse a vonatkozó törvényi követelményeket. Ezzel együtt még a nyilatkozat hatályosnak tekintése sem eredményezhette a szakvélemény aggályosnak nyilvánítását, mivel az ott tett észrevételek annak elsőfokú bíróság részéről történő esetleges figyelembevételére esetén sem voltak objektíve alkalmasak arra, hogy a szakvélemény megalapozottsága felől alapos kételyt ébresszenek, következésképpen eltérő ítélet meghozatalára az említett felperesi hivatkozások egyébként sem szolgálhattak volna.

[23] A kereset elutasítását sérelmező további fellebbezési hivatkozások nem voltak alkalmasak annak érdemi elbírálására. A felperes sajátkezüleg írt fellebbezésében tett, nem a jogi képviselőtől származó előadások az előzőekben felhívott okokból ugyanis a Pp. 74. §-a (1) bekezdése szerint szintén nem voltak figyelembe vehetők, ezen túl pusztán azok állítását tartalmazták, hogy az elsőfokú ítéletben megállapított tények nem fedik a valóságot, amely a Pp. 371. §-ának (1) bekezdésében írt, a fellebbezés kötelező tartalmi elemeit sem teljesíti, hiszen nem adja elő, hogy milyen okokból kéri az ítélet megváltoztatását és milyen anyagi, illetve eljárási jogszabálysértésre alapítja a fellebbezését; önmagában a sérelmezett ítélet ténymegállapításainak valótlanságára tett közlés az érdemi felülbírálatot nem alapozhatta meg.

[24] Nem talált indokot az ítéltábla az elsőfokú ítéletben meghatározott perköltség mérséklésére sem, mivel az elsőfokú bíróság annak összegét a helyesen hivatkozott

jogsabályi előírások alapján a pertárgy értékére és az indokolt jogi képviseleti tevékenységre tekintettel, a jogszabályi mértéket jelentősen mérsékelve határozta meg. Nem álltak fenn az elsőfokú perköltség teljesítési határidejének a tartozás a felperes által kért részletekben megfizetésére vonatkozó megváltoztatásának a feltételei sem. A Pp. 344. §-ának (2) bekezdéséből az következik, hogy a kötelezettség részletekben történő teljesítéséről döntés során a bíróságnak figyelemmel kell lennie nemcsak a kötelezett jövedelmi-vagyoni viszonyaira, hanem a jogosultnak a mielőbbi teljesítéshez fűződő méltányos érdekeire is. Az elsőfokú eljárás már a 2019. évben megindult, az elsőfokú perköltség megfizetésére irányuló kötelezettség részletekben történő teljesítését a felperes csak a 2022. évben előterjesztett fellebbezésében kérte, miközben az eltelt időszakban nyilvánvalóan számítania kellett arra, hogy pervesztessége esetén perköltség viselésére lesz köteles, hiszen a részére engedélyezett személyes költségmentesség csupán az állam által előlegezett költség viselése alól jelent mentességet; a részletekben teljesítés indokait nem is jelölte meg, és sem az alperes, sem az alperesi beavatkozó nem tettek olyan nyilatkozatot, hogy a részletekben fizetéshez hozzájárulnának. Figyelembe vette ezen túl az ítéltábla a részletekben teljesítés indokoltsága kapcsán a megítélt elsőfokú perköltség a jogszabályi mértékhez képest jelentősen mérsékeltebb összegét is. Mindezek alapján az ítéltábla a felek érdekeinek és nyilatkozatainak összevetésével nem találta alaposnak az ítélet a felperes fellebbezési kérelme szerint a teljesítési határidőt érintő megváltoztatását sem.

[25] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján, annak helyes indokainál fogva, helybenhagyta.

[26] A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes és az alperesi beavatkozó a másodfokú eljárásban felmerült költségei megfizetésére, amely összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) és (6) bekezdése alapján mérsékelt összegben állapította meg, figyelemmel az alperes és az alperesi beavatkozó fellebbezési ellenkérelmének terjedelmére és azok tartalmára.

[27] A másodfokú perköltség vonatkozásában a teljesítési határidő a Pp. 344. § (1) bekezdésén alapul.

[28] A felperes személyes költségmentességére tekintettel rendelkezett az ítéltábla arról, hogy az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam terhén marad.

[29] A Pp. 101. § (3) bekezdés alapján az ítéltábla csak megállapította a felperes pervesztessége és a pártfogó ügyvédi munkadíj viselésére kiterjedő költségmentessége alapján a pártfogó ügyvédi másodfokú munkadíj állam általi viselését, annak összegét a jogi segítségnyújtó szolgálat határozza meg.

Debrecen, 2022. július 14.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s.k. előadó bíró,
Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró